

AARHUS TEATER

AARHUS TEATER

Direktør **Allan Fridericia**

Teatersekretær **Jesper Gottschalch**

MIGUEL MIHURA

er et nyt navn for det danske teaterpublikum, men et stort navn inden for spansk litteratur – ikke mindst som satiriker – allerede fra sine unge år, hvor han holdt til i kredsen omkring Lorca.

De tre Klaphatte – Tres sombreros de copa – blev skrevet 1932, men havde først urpremiere tyve år senere.

En leende avant-gardist

Da Miguel Mihuras *De tre Klaphatte* var skrevet i 1932, forekom det sin tids teaterdirektører så løst og eksperimentelt, at ingen af dem drømte om at spille det. Mihura måtte først placeres i det spanske samfund – og blev det, som grundlægger af og chefredaktør for det humoristiske »La Codorniz« 1942 – før stykket overhovedet nåede at blive trykt (1947). Og først tyve år efter sin fremkomst fandtes det værdigt til opførelse og den statslige belønning Premio Nacional de Teatro, som Mihura allerede var blevet tildelt tre gange.

Det deler herved skæbne med Roger Vitrac's *Victor*, som nu sidst har haft sin renæssance på Det ny Teater, og vil til sin tid i teaterhistorien kunne indskrives blandt de skuespil med bizar humor, som i vore dage er blevet bragt til fuld blomstring af Ionesco, Beckett og andre absurde forfattere, som Mihura i dag anses som forgænger for. Det var da heller ikke tilfældigt, at netop Ionesco skrev forord til opførelsen i Paris i 1959, den første uden for Spanien (se side 9).

Men – og det er et stort »men«: Miguel Mihuras lystspil-farce er ikke præget af den sorte humor, som kendetegner så sor en del af tidens absurde dramatikere. Det er tværtimod et leende lille drama, og den dråbe af tragik, som det slutter med, kan for mange i hvert fald i første øjeblik nærmest lignede med et nålestik. Den slags nålestik ganske vist, hvoraf livsvarige sår kan opstå.

Det eksperimentelle vil nok i dag af de fleste kun blive opfattet som leg, hvorimod de poetiske elementer, blidheden, meget gerne skulle fornemmes bag den tilsyneladende overgivenhed.

Det fineste billede af Mihura, som jeg har truffet på, skyldes Julio Coll, som i tidsskriftet »Destino«, udgivet i Barcelona i 1953, – ved æresprisens tildeling – tegnede af vort teaterlegs forfatter.

»Miguel Mihura er« – hedder det – ikke intellektuel. Han holder ikke store taler, deltager ikke i lærde forsamlinger, hader banketter

og cocktail-parties, fremtræder i det hele nødtigt offentligt og er ligeglad med berømmelse, præmier, hyldest og andre hædersbevisninger. Han foretrækker at sidde stille og betragte livet og menneskene omkring sig.

Han respekterer al slags fanatisme, men han ler indvendig, for han kender livet og sine medmennesker og gennemskuer dem.

Mihura er ingen lærd person. Han er ligetil og usammensat, en mand af kød og blod, ganske enkelt. Mihura skriver, som når man klør sig (undskyld sammenligningen!). Når man klør sig, når der er noget, der klør.

Og når han skriver en artikel, en drejebog eller en komedie, er det ikke af ydre tvang eller nødvendighed, men fordi han føler kløe efter at gøre det.

Om intellektuelle skribenter siges det ofte, at de skaber en figur. Om Mihura kunne man sige, at hans figurer har skabt ham. De var der simpelthen og skulle blot nedfældes på papiret.

Og den første, der lo, var Mihura selv.

I dette lille portræt kan den kyndige i spanske forhold da også mellem ordene læse sig til sandheden om Miguel Mihuras situation, ane, hvad der ligger bagved, når man i dag i Spanien siger om ham, at han kunne skrive betydelige værker, men ikke gør det – af dovenskab.

Rækken af hans dramatiske arbejder tæller i øjeblikket 16. Han sætter dem ofte selv i scene. Han har forfattet over tyve filmsmanuskripter, af hvilke mange kender *Velkommen, Mr. Marshall*. Han er i toppen i sit land – og, hvad der er vigtigere: én af undtagelserne i spansk dramatisk middelmådighed.

Men – det er næppe tilfældigt, at mesterstykket *De tre Klaphatte* blev til før den spanske borgerkrig. De løfter, som dette ungdomsarbejde rummer, blev ikke opfyldt eller indfrie.

Skyldes det kun skuffelsen over ikke at blive forstået: over at være »for tidligt ude?«

Eller er Mihuras forfatterskæbne blot et af beviserne på det gamle ord, der siger, at når Mars taler, tier muserne, og som – desværre – synes at gælde ikke mindst lande, der beherskes af diktatorer.

Georg André sen.

DET SPANSKE TEATER

Er dramatikken uddød i Franco-Spanien? Det er sandt, at det spanske teaterniveau efter borgerkrigens slutning 1939 stort set ikke har været særlig højt. De nyskrevne skuespils antal har været overvældende, ofte har flere hundrede værker kæmpet om nogle af de priser, som indstiftedes for at stimulere et godt teater, men standarden har med få undtagelser været dårlig. Publikum har ikke stillet store krav, og den jævne mands løn har heller ikke rakt til mere end livets fornødenheder, hvis den i det hele har gjort det.

Dertil kommer, at dramatiske værker er betydelig mere kontrollerede af censuren end den øvrige litteratur. Et stykke må godkendes af Ministerio De informacion y Turismo, inden det opføres, selv et skuespil, som har fået de nødvednige tilladelser, kan nårsomhelst standses, hvis det på nogen måde findes uheldigt. Bare et protesterende ord fra en indflydelsesrig person er tilstrækkelig.

Endvidere forekommer det, at man giver tilladelse til, at et stykke opføres en eneste gang, men ikke mere. Det er også almindeligt, at myndighederne begrænser pressen omkring en teaterbegivenhed f. eks. ved at forbyde interviews med den aktuelle forfatter. Sådanne misforhold opmuntrer naturligvis ikke spanske teaterdirektører til at antage og fremme ny og udfordrende dramatik.

Alligevel har den spanske teatersituation ikke været helt mørk, og en væsentlig forbedring er indtrådt i de sidste 5-6 år. I dag har Spanien i hvert fald et halvt dusin betydelig dramatikere.

De nuværende forhold i landet gør det naturligt og vigtigt at dyrke et samfundskritisk engageret teater: »det sociale« er på mode inden for al slags litteratur. Denne genre er udviklet især af Antonio Buero Vallejo, som i 1962 havde Skandinavienspremiere i Oslo, og Alfonso Sastre, som sidste år gæstede Sverige. Man kan ikke kalde Miguel Mihuras dramatik social i samme betydning, d. v. s. kritisk over for en bestemt aktuel virkelighed med mere eller mindre politisk undertone. Derimod kan man sige, at den er social på den måde den kritiserer og frem for alt gør grin med det livsfjendtlige og konventionelt beherskede livsmønster, der forekommer hos borgerskabet – specielt rendyrket i Spanien.

HUMOR ER SANDHED

af

Eugene Ionesco

(Ionesco skrev denne artikel som en introduktion til Mihuras komedie i Paris).

Humor er frihed. Vi behøver humor og spøg. Inden for teater og dagens litteratur er humor og spøg bandlyst. Vi møder dér snart den mondæne boulevard-atmosfære, snart den dybt engagerede dunkle »litteratur«. Allerede langt tilbage har vi haft dette intensive engagement og denne mangel på humør. Hitler tillod ikke humor. Maurras satte politiken i første række. Stalinismens borgerskab i Rusland og Vesten forstår det ikke og forbyder vor fantasi at være fantasifuld – det vil sige at være frie og have frihed til at afsløre sandheden i denne frihed. Realismen hærger en begrænset realisme i en trang virkelighed, forfalsket gennem sin fanatisme til at være uvirkeligheden selv. Og Sartre-ånden holder os fast i et jerngreb og får os til at stivne i vore gemmer og i jernlænker, som egentligt skulle være friheden selv. Alle disse dagens og gårdsdagens »engagementer« har ført og kan endnu føre lige ind i fanatismens uligeartede og modstridende koncentrationslejre. I sin materialistiske og intellektuelle begyndelse dækker disse særskilte tilkendegivelser kun en dybtliggende identitet, som helt enkelt er den velkendte borgerlige, tunge, uigennemtrængelige, alvorlige, lidet fantasifulde ånd – den er »realistisk« i en systematisk opfattelse, men delvis en forfjelt og mekaniseret virkelighed.

Humoren lader os uforblømt blive medvidende til menneskenes tragiske og foragtelige vilkår. Den gir en sandhed, hvis man lader forstanden bestemme, noget som kun kan gennemføres af kunstneren, der uden ideologiske direktiver mellem ham og den menneskelige virkelighed er ene om at kunne skabe en direkte og således rigtig kontakt med denne virkelighed.

Miguel Mihuras komedie har den fordel at kunne forene humor

og tragedie, fremstille den dybe sandhed i en spøgeful, karakteristisk undertone og få sandheder til at fremtræde ved at forstørre dem. Denne »irrationelle« stil kan meget bedre end formel rationalisme eller automatisk dialektik afsløre menneskers modsigelser, dumheder og absurditeter. Fantasien er afslørende. Den er en metode baseret på forstanden. Alt imaginært er sandt. Kun det imaginære er sandt. Det kritiske syn, ja, den kritiske ånd i sig selv kan ikke tillempe det som baseres på humor. I modsætning til flugten fra virkeligheden, som fører ind i et system, der på sin vej drager os med ind i en drøm uden bund i virkeligheden, er humoren den eneste mulighed, som kan befri os fra skyggesiderne i vore menneskelige og tragikomske livsvilkår. Men først må vi beherske humoren, gøre den til et med os selv og lære den at kende.

At blive klar over grumheden og le af den er at overvinde den. Morderne findes i dem, som ikke kan le, i dem som er født blinde i ånden, i fanatikere, for hvilke frygten og mord er det eneste middel til at frigøre sig.

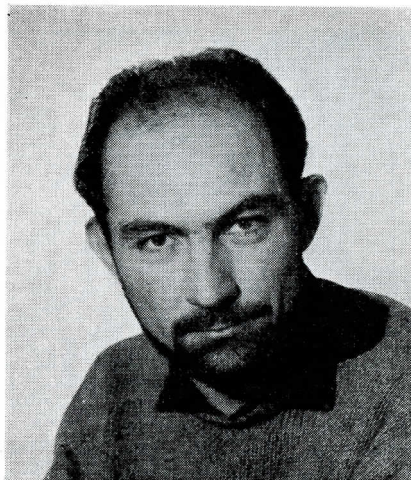
I dag anvender man meget ordet »afmystificering«. Ak, ja! Man afmystificerer og erstatter et tabu med et anti-tabu, som så bliver mere påtrængende end sin forgænger. De som afmystificerer gør altså ikke andet end at de mystificerer os, binder og forsyner os med et forstenet ordforråd, et nyt sprog som er blindt og bedragende.

En eneste afmystificering er rigtig: Den, der er skabt af humor – og især af den sorte humor. Det logiske afslører sig i det absurdes ulogik. Latteren alene respekterer intet tabu, som ikke tillader nye anti-tabu. Komikken alene kan give os styrke og få os til at stå imod tilværelsens tragik. Tingens virkelige natur – sandheden, kan kun afsløres gennem en fantasi mere realistisk end realismen selv.

Mihuras stykke kræver en smule anstrengelse, en vis åndelig smidighed hos tilskueren: At gribe det rationelle gennem det irrationelle, at gå fra en virkelighed til en anden: Fra livet til drømmen; fra drømmen til livet, dette åbenbare paradoks er helt igennem et udmærket middel til at berige og mangfoldiggøre teatrets udtryksmuligheder, at variere »det virkelige« scene og give dramatikeren kraft til at kunne gennemskue. I Mihuras skuespil forenes grusomhed med spøg, smerte med klovneri, foragt med alvor. Det er fortræffelig intellektuel gymnastik.

Eugene Ionesco.

Aftenens instruktør

I sæsonen 1961–62 debuterede den 32-årige studentscene-instruktør Palle Skibelund med held her på Aarhus Teater som instruktør på det professionelle teater med Felicien Marcau's komedie *Værs'go og spis*. Pressen roste, og stykket sluttede med ni fulde huse på Det kgl. Teaters nye scene. Siden da har Palle Skibelund haft travlt – meget travlt – som iscenesætter. Alene i denne sæson kommer han til at sætte 5 teaterforestillinger op og begynder prøverne på den sjette.

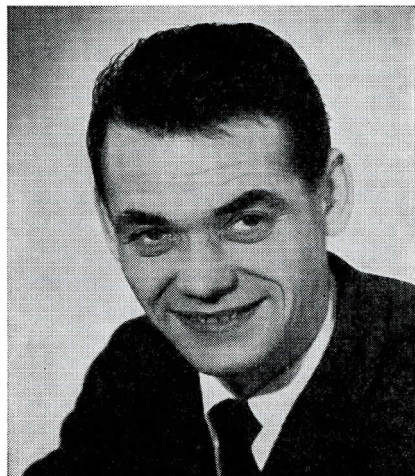
Her er de iscenesættelser, Palle Skibelund har haft, siden han sidst var på Aarhus Teater: Fiolteatret, Methling: *Javel, herr direktør*, Beckett: *Glade dage*. Aalborg Teater, Ionesco: *Luftgænger*, Arrabal: *Automobilkirkegården*. Studentscenen, Erik Knudsen/Finn Savery: *Slap af*. Arte, Waterhouse: *Billy Løgneren*. Gellin, Bruun Olsen/Savery: *Teenagerlove*. ABC Teatret, Gelber: *The Connection*. Alléscenen, Panduro: *Kufferten*. Radioteatret, Ionesco: *Næsehornet*. TV-teatret, Heiberg: *Recensenten og Dyret*.

Hans W. Petersen
– Don Rosario

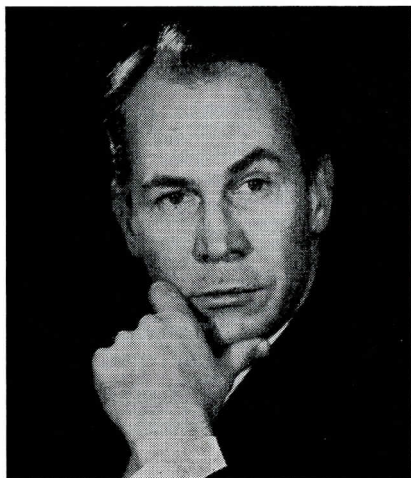
Louis Miehé-Renard
– Don Dionisio

Erling Dalsborg
– Buby

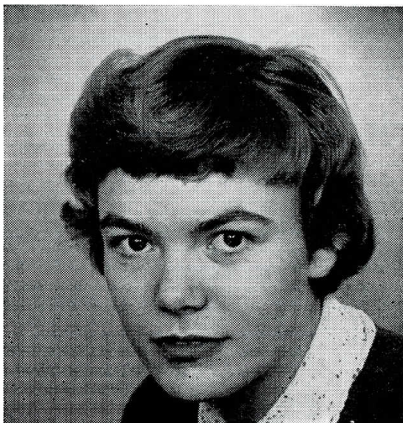
Hanne Ribens
– Paula

Gyrd Løfquist
– Don Sacramento

Marie Brink
– Madame Olga

Tonny Spangsbo
– Fanny

Inger Glerup
– Sagra

Ulla Britta Jørgensen
– Trudy

9. forestilling sæsonen 1963-64

DE TRE KLAPHATTE

Komedie i 3 akter

af

MIGUEL MIHURA

Oversættelse: *Chr. Ludvigsen*

Dekoration: *Ivan Mogensen* – Kostumer: *Maria Deleuran*

Iscenesættelse: *Palle Skibelund*

Personerne:

Don Dionisio	<i>Louis Miehe-Renard</i>
Don Rosario	<i>Hans W. Petersen</i>
Paula	<i>Hanne Ribens</i>
Buby	<i>Erling Dalsborg</i>
Fanny	<i>Tonny Spangsbo</i>
Sagra	<i>Inger Gleerup</i>
Trudy	<i>Ulla Britta Jørgensen</i>
Madame Olga	<i>Marie Brink</i>
Den afskyelige Herre	<i>Børge Hilbert</i>
Den listige Jæger	<i>William Kisum</i>
Den afdankede Militærperson	<i>Jørgen Fønss</i>
Den smukke Dreng	<i>Lars Lunøe</i>
Den romantiske Elsker	<i>Gustaf Bentsen</i>
Den muntre Opdagelsesrejsende	<i>Frode Sørensen</i>
Don Sacramento	<i>Gyrd Løfqvist</i>

Scenemester: *Aage Rishøj* – Belysningsmester: *Carl E. Andreassen*

Overregissør: *Harald Møller* – Regi: *Frode Sørensen*

Lydteknik: *Jørn Walsøe* – Frisør: *Caroline Nielsen*

Ophold efter 2. akt

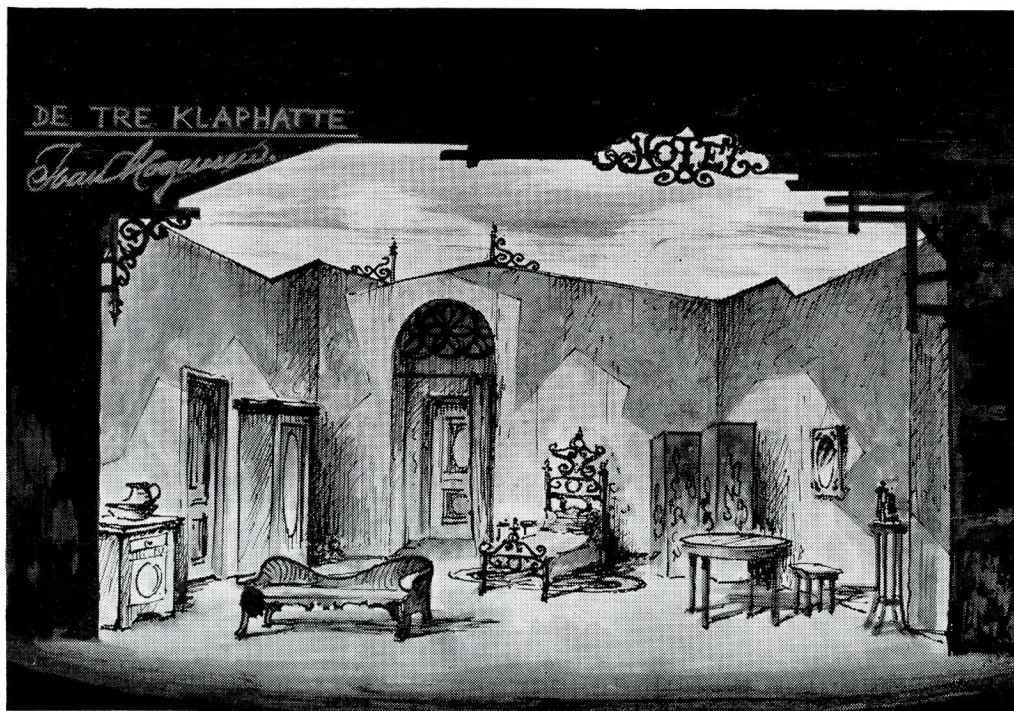
Spilletid ca. 2 timer

Længste ophold efter 1. akt.

VEND!

Grundet på Gunnar Stryhn's pludselige dødsfald, har
Gyrd Løfqvist overtaget Don Sacramento's rolle med
meget kort varsel.

VEND!

Dekorationskitse til *De tre Klaphatte* af Ivan Mogensen

De tre klaphattes universalkomik

Stykkets handling er meget enkel. Dionisio, en ganske ung forvirret mand tager ind på et andenklassers hotel i en provinsstad. Næste morgen skal han giftes med sin forlovede, en pige fra byens velstående borgerklasse. På hotellet bor en trup variéte-skuespillere. Dionisio tilbringer en glad nat sammen med dem og forelsker sig i Paula, en af balletpigerne. Efter en øm scene med hende lader Dionisio sig imidlertid hente til det aftalte bryllup med den latterlige småborgerlige forlovede. Komediens retter sin brod mod al stagnation og dødkedelig rutine, den vil hylde livet. Et stort aktiv er dens poetiske tone. Sommetider ligger sentimentaliteten truende nær, men den elimineres med en piruette eller et glat »hopla«. Der findes en ren og åben menneskelighed, og man føler forståelse for alle personerne i den brogede flok, med undtagelse af de to mest karikerede personer. Den afskyelige herre, for hvem alt kredser omkring et betydningsfuldt faktum: »Jeg er den rigeste mand i provinsen«, og don Sacramento, den forlovedes far, som om morgenen efter festen indfanger Dionisio med al sin konventionalisme i en lige så festlig som ubarmhertig scene.

Børge Hilbert
– Den afskyelige Herre

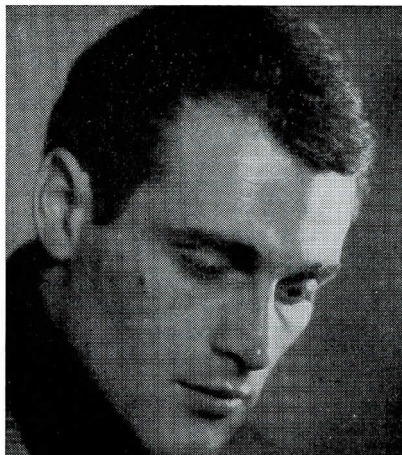

William Kisum
– Den listige Jæger

Jørgen Fønss

– Den afdankede Militærperson

Lars Lunøe

– Den smukke Dreng

Dionisio vil livet. De tre klaphatte, som alle passer dårligt til hans bryllups-kjolesæt, vil han jonglere med. Men – det er ikke så let at jonglere med tre høje hatte. . . . De falder til jorden. . . . Måske er Dionisio en taber? Men mødet med Paula kommer til at lyse for ham ligesom de tre små fyrlys mod havet, som den eksentriske hotelvært har vist ham: lys som værten vitterligt aldrig selv har set, men som hans far talte om og altid viste gæsterne i sin tid.

Dette stykke kan vises lige så godt i cirkus som på det folkelige teater. Lige så godt i music-hall'en som på la Comédie-Française.

Børn kan se det. Intelligente mennesker. Og andre mennesker, der er mindre intelligente. Løgnere, rige, fattige såvel gode som onde.

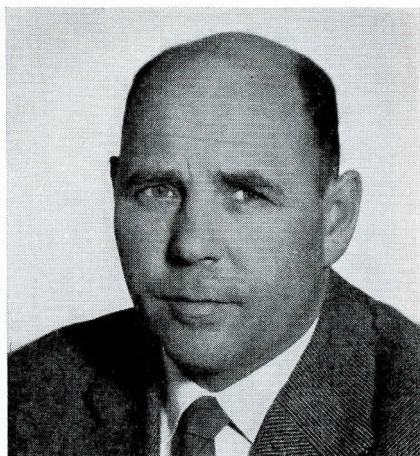
Alle kan more sig over det. Alle kan gå derfra glade og broderligt forenede i den fælles latter. Thi det drejer sig her om et stykke almen komik. Om et stykke, som får én til at tro – og gudskelov at der findes den slags – at komikken ligesom fornuften er en af de ting, der er »bedst fordelt i verden«.

»Mihuras bedste komedie,« skriver Ionesco i sin anmeldelse af stykket, »kan placeres i det univers, der tilhører Chaplin og Marx Brothers«. Det er ganske rigtigt.

Gustaf Bentsen

– Den romantiske Elsker

Frode Sørensen

– Den muntre Opdagelsesrejsende

Når komikken henvender sig til en altfor præcist defineret kreds i sin opbygning og sin historie, ældes den meget hurtigt. Når den derimod ikke længere taler til en eller anden bestemt kreds, men til alle kredse, ældes den aldrig. Det er grunden til, at *De tre Klaphatte*, skrevet i 1932, er helt aktuel. Den afskyelige herre, Don Rosario, Don Dionisio, Don Sacramento, Paula, den afdankede militærperson, Fanny, kan genkendes af alle som gode bekendte. Jeg mener, at deres særegenhed er specielt lavet til teatret. De kommer til os fra teatret. Ligesom Chaplin, der altid spiller »den almene«, som ikke er nogen bestemt person, men alle på én gang, er Don Dionisio begavet med en uskyldighed, som alle genkender fra det øjeblik, han kommer ind på scenen. Netop fordi denne uskyldighed er virkelig, ganske ukunstlet, fordi det kunne være gået enhver af os på samme måde denne uforglemmelige nat på den lille bys hotel, hvor Don Dionisio går til sengs aftenen før sit bryllup.

Som talerør for uskyldigheden, charmen, galskaben, for alverdens ambitiøse mennesker har personerne i *De tre Klaphatte* en universel karakteregenskab: At le som de andre er vidunderligt.

Hvor må det være trist ikke at kunne det mere.

Marguerite Duras.

Aarhus Teaters
næste forestilling
– *Operetten*
Friederike

Franz Lehar

Aarhus Teaters sidste forestilling i denne sæson bliver operetten *Friederike* med Franz Lehars dejlige musik. Den handler om den unge Goethes brændende kærlighed til præstedatteren Friederike.

Ved velvilje fra Flensborg Teaters intendant, Benno Hattesen, er det lykkedes Aarhus Teater at engagere den yndige sangerinde fra Flensborg Teater, *Edith Brodersen*, til titelrollen. Der bliver dog ingen sprogvanskeligheder, da hun er født i Flensborg og taler dansk. *Edith Brodersen* har før stået på Aarhus Teaters scene, hvor hun sang Susanne i *Figaros Bryllup* under Flensborg Teaters gæstespil for nogle år siden.

Fra det modsatte verdenshjørne – fra Norge – har man hentet den anden hovedrolle, den unge Goethe. Det bliver den unge danske sanger *Henning Hansen*, der vender hjem fra et succesfuldt gæstespil ved Den norske Opera. Det meste af teatrets personale medvirker ligesom Aarhus By-Orkester under ledelse af Arvid Andersen, mens Erno Müller debutterer som iscenesætter af den festlige forestilling.

Henning Hansen
– Goethe

Edith Brodersen
– Friederike

DET KONGELIGE TEATER

Repertoiret for maj

SKUESPIL

August Strindberg: *Gustav III*
William Shakespeare:
Julius Cæsar
William Shakespeare:
Stor ståhej for ingenting

William Shakespeare:
Helligtrekongersaften
Molière: *Misanthropen*
* Bruun Olsen/Savery:
Teenagerlove
Henrik Hertz: *Sparekassen*

OPERA

* Beethoven: *Fidelio*
Rossini: *Askepot*
* Kurt Weill/Bert Brecht:
Mahagonny
* Richard Wagner: *Tannhäuser*

* Carl Nielsen: *Saul og David*
* Janacek: *Den fiffige lille Ræv*
* Medio maj genoptages Mozarts
Bortførelsen fra Serallet

BALLET

* John Taras/Tjajkofsky:
Variationer
* Else Marianne v. Rosen/
H. C. Lumbye: *Irene Holm*
* Frank Schaufuss/Glazunof:
Garden Party
* Bournonville/Gade, Helsted,
Paulli: *Napoli*
* Frederick Ashton: *La fille*
mal gardée
* Ivo Cramér/Arne Nordheim:
Katharsis
* Hans Brenaa/Frantz Liszt:
Stemningen

* Bournonville/Løvenskjold:
Sylfiden
* Frederick Ashton/Prokofief:
Romeo og Julie
* MacMillan/Frank Martin:
The Burrow (Under Jorden)
* MacMillan/Malmcolm
Arnold: *Solitaire*
* Balanchine/Chabrier: *De fire*
temperamenter
* Roland Petit/Bizet: *Carmen*
* Balanchine/Chabrier: *Bourrée*
fantasque

De med * betegnede værker indgår i Ballet- og Musikfestivalen 14.-31. maj, i hvilken der også indgår en Kapelkoncert på Gamle Scene torsdag den 14. maj.

ODENSE TEATER

opfører indtil midten af maj William Shakespeares *Julius Cæsar* i ny oversættelse af Ole Sarvig i Michael Croft's mise en scène med moderne dragter og dekorationer. Derefter følger medio maj årets sidste forestilling – den amerikanske musical *Kiss me Kate* med Cole Porters indsmigrende musik. Dette bliver også en slags Shakespeare-forestilling, da handlingen i denne musical jo er bygget over *Trold kan tæmmes*. Dialogen er oversat af Holger Bech og sangene af Poul Sørensen (Poeten). Svenskeren Carl Gustaf-Kruuse har både iscenesat forestillingen og selv lavet koreografien. Hovedrollerne udføres af *Grethe Thordal*, *Jytte Elga Olga*, *Preben Borggaard* og *Benny Bundgaard*, mens Hans Schreiber står i spidsen for orkestret. Den svenske teatermalers Martin Albohm har lavet kostumer og dekorationer.

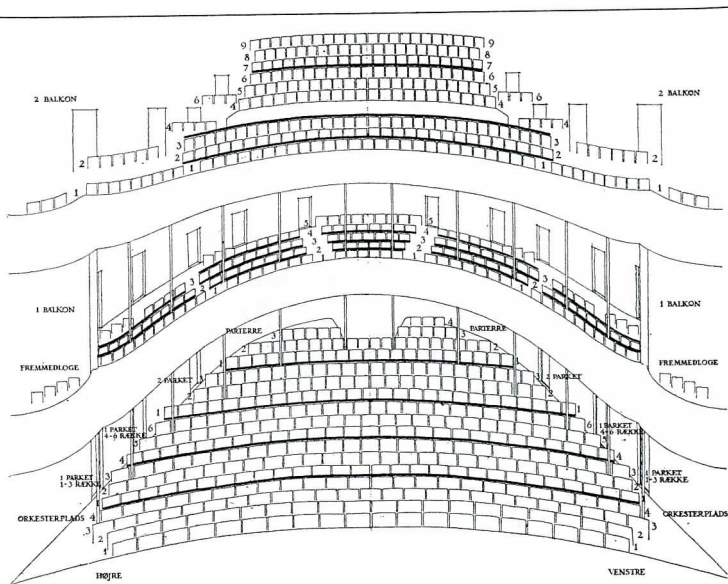
AALBORG TEATER

har omkring 1. maj premiere på sæsonens sidste forestilling: Bert Brechts *Herr Puntila*. De to store titelroller spilles af *Eik Koch*, der her har sin første rolle efter sin lange sygdomsperiode som herr Puntila. *Jørgen Buckhøj* spiller hans dreng Matti. *Susanne Bruun-Koppel* bliver Eva, herr Puntilas datter. *Laila Anderson* har fået overgivet rollen som Smugler-Emma. I øvrigt medvirker næsten hele teatrets personale i denne store forestilling.

Forestillingen er med musik og sange komponeret af Paul Dessau.

Skuespillet er et folkeskuespil, der behandler temaet om rigdom og armod i 12 realistisk behandlede scener. Det blev skrevet i Finland i 1940 efter en fortælling og skuespilskitse af Hella Wouljoki, på hvis gods Brecht fandt tilflugt efter at være flygtet fra Danmark. *Herr Puntilla* fik sin urpremiere i 1948 i Zürich.

Efter denne premiere begynder prøverne på næste sæsons første forestilling: Eugene Ionescos *Næsehornet*, som bliver iscenesat af Palle Skibelund med *John Hahn-Petersen* i hovedrollen.

	Ord. pris		Ord. pris
2. balkon, 7.-9. rk.	3,00	1. balkon, 3. rk., midtfor ..	16,00
2. balkon, 4.-6. rk.	6,00	1. balkon, 2. rk.	16,00
2. balkon, 2. rk., siderne ..	7,00	1. balkon, 1. rk.	19,00
2. balkon, 2.-3. rk., midtfor	8,00	Parterre	9,00
2. balkon, 1. rk.	10,00	2. parket, 1.-3. rk.	11,00
1. balkon, fremmedloge ...	20,00	1. parket, 4.-6. rk.	16,00
1. balkon, 4.-5. rk.	12,00	1. parket, 1.-3. rk.	17,00
1. balkon, 3. rk., siderne ..	8,00	Orkesterplads, 1.-4. rk. ...	19,00

Billetter kan købes og forudbestilles uden forhøjelse 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalas forhal. Efter kl. 18 salg til forestillingsaftenen i billetkontoret i teatrets forhal. — **Telefon 2 26 22.**

Billetpriserne kan forandres ved gæstespil, tourneur og særforestillinger. — Ved tlf.-bestilling betales et noteringsgebyr af 15 øre pr. billet. — Alle ovennævnte priser er incl. garderobe.

ER DE KLAR OVER HVOR MANGE
PENGE DE SPARER
VED AT TEGNE
ABONNEMENT I AARHUS TEATER?

De kan oven i købet vælge den form,
der passer netop DEM

Jydsk folkescenes 1. serie A

1. serie B

2. serie C

2. serie D

eller GULDHEFTET med familierabat

— *også som gave!*